

Bom haj Bóh!

Sy-li spěval,
Pilne dželač,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěval
Swérnje dželač
Wšedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će. P.

Sserbičke njedželske lopjeno.

W Budyschinje, 23. septembra 1923.

Wudawa ho kózdu žobotu w Esmerlerjez knihicíziszežerni a plací schtvortslětnje 200.— hr.

17. njedžela po ſwj. Trojizb.

Jap. slaski 17, 16 31.

Pawol w Athene, w měsíce mudroscí. Echo je čłowjek, to běsche to vulek budanečko, s kotrymž ho mudri ſabjerachu a tola psches jene njepřichindžechu. Pawol jim tu pravu mudroscí předuje. Wón ju nima žam je ſebje, ale wón je tu wěrnoſc̄ wot teho nauſtak̄, kif s njebijes na ſemju. přichindž.

Věra do Khrysta nam ſjewi, ſhoto je s čłowjekom.

1. S wotkal je pschischoł? S Božje rukí.
2. Čemu je čłowjek na ſwěcze? Boža pytač a namačac.
3. Hdže wón dže? Psched Bože žudženje.

1. Scht. 23—25. Pawol Athenskim praři: „Ja widžu, so wó we všchěch wězach jara pschibojjszy ſeže.“ Wón uicžo njewiedžachu wo Bosy; jich pschibohojo — věchu čłowjeske myžble wo Bosy a tehodla tak hubjene a kudsonske ſaz čłowjeske myžble.

Pschi tajſej njestroschtnosczi pař věchu polni bojoſcze psched bojſtvo. Wo tym ſvědeči tón wcltar, kif je ſwječený temu njesnajomnemu Bohu. Tež tym Boham chzedži klužicž, kotrychž njesnaja. Na to ſloži ho Pawol: „Ja pschipovjedam wam teho ſameho.“ Jenicžki Bóh je wam njesnajomny — tón jenicžki, jeho dýrbicze ſesnac, wón je ſvět ſezinik; wchitlo, ſhoto je, je ſutl jeho rukow, plód jeho ducha. Wón njeje myžl a wotwobras čłowjeka, ale čłowjek je jeho myžl a ſnamjo. Nětko je budanečlo wuhudane, s wotkal je čłowjek pschischoł: wot Bóha.

To je předowanje, kif je nam dženža hiſhce ſazne. „Se Božje rukí!“ Rajſe mam̄ ſa to dopokaſmo? Lépsche hac̄ mudri ſvěta ſa ſwoju mudroſc̄, my mam̄ Jezom Khrysta.

Wón je wózny dom a Wótza wohladat a jeho ſnamjo, kif běsche ſac̄zmit, najjažniſcho na ſebi nožyl, je žam wo ſebi praři: „Ja ſkym wot Boha“ a nam do pomjatka pschinježk. Wó ſkufcherze k Bohu, pschetož ſ jeho rukí wó pschividžecze. S tým ſak je nam tež

2. date, k čemu je čłowjek na ſwěcze? Boha vytac̄ a namačac.

Scht. 26. 27. Wchitke druhe nadawki čłowjeka naſad stupja. Šak čłowjek tónle nadawki ſapschimnuje a dopielnuje, to wuczinja jeho hōdnoſc̄. Woboje, Boža pytač a namačac, je naſch nadawki, niz pytač ſamo, ſhotož chžichu niz jeno ſa najwjetſchi nadawki, ale tež ſa najwjetſche ſbože čłowjeka wudawac, pschetož wjefſche ſbože by bylo, lačny žorko pytač, hac̄ ſ njeho ſo napic̄.

Hdže móžes jeho pytač a namačac? Pawol praři: Historija wif k wobojemu wodži, pschetož wona ſjewi mudru radu Božu, kotruž wón w ludovym živjenju ſjewi. Tež grichiski lud wón do ſwojeje radu wobsamkn, ale woni jeho njespōſnachu. Scht. 20. Tuž wona jo ſama njesamóže, hevák bychú ſo ludy dýrbjale psches nju k Bohu wodžicž dac̄. Jeſuž žam prařy puc̄ ſokajuje. Jego nam Bóh da, niz ſo by wón Boha namačac dýrbjal; wón mějſeche, ſhotož my pytač dýrbimy. Tuž móže wón ſjewic̄, tajſe to čłowjeske živjenje. Wón móže nam prařic̄: Wola mje namačach tý Boha; ja chzu tebi ſonhac̄, Boha namačac. Hdž tý moje dla k Wótzej pschividžes, potom maſch tý je; moje dla wón tebi džecžaze prařo da. Potom ſy dozpiš, ſhotož dýrbis, twoje živjenje je živjenje ſ Bohom, napjelnjene

wot jeho mož. Tuž pýtajmy a namakajmy Boha pola Jeſuha — a to čim bôle, dokež věm

3. hdž mž džem? Psched Bože žudženje. Tak praži naſcha věra. Křiſtus je nam wopízmo wostajíl, kaike dyrbí žitovenje w Bosy býč. Někto dyrbí mž po ním cžinicz a ſebi wot iſeho pomhacž dacž, hacž budže wón žwět žudžicž.

Teſho žudženje budže prawe, nicžo njebudže ſo pſchewidžecž, ani male ani wulke. Ludžo býchu rad to žudženje preli — tola podarmo. Wono wěſce pſchiidže. Tuž džerž ſo t Jeſuzej we pokucze a věrje. Pokutu cžinicz, to rěka cžekacž ſe žwojich hréchov se ſo palazeje théze; věricž rěka — niz uěchto ſa věrne džerjecž, ale wot Jeſuha živý býč. Wonej ſdžeržitej w žudženju a věrne ſcžinitelj: S Božeje ruky, pſchi Božeje ruzu, do Božeje ruky — to je ſbóžny stav.

Jubilejny džen ſnitskowneho mižionſta.

Thždenja ſvjetzachym w Budyschinje hłowny ſwiedžen mižionſta mjes pohanami, dženža ſpomina ſo we wichach zpravach na ſnitskowne mižionſto a na jeho najmózniſcheho ſaſtpjera Wichernia. Ze nam tola poružena dženža ſollektu ſa hłowny wubjerk ſnitskowneho mižionſta ewangeliskeje zyrkcie w Němſkej. 75 lět je ſo minyko, ſo bu Wichern w njeném ſtach revoluzionarnych lětach ſaňdženeho lětſtoka ſe ſbudžerjom a ſe nowoſaložerjom tuteho ſlufka Křeſcijanskeje luboſcze, kotrež chze tym najhubjeñſchim a najkřhmanſchim a najbóle luboſcze a pomožy potrjebnym mjes nami tu domach žlužicž.

Ewangelska zyrkej je hižo w čaſu Luthera w ſlufkach Křeſcijanskeje luboſcze džewala, njech tež to njepſchětanje wojeranje ſ njepſchecžom věry ju pſchede wichem jintiſche a jej mózow ſa druhé ſlutkovanie bjerjeſche. W nufach 30 lětneje wójny je tuta Křeſcijanska luboſcz ſ blížchemu, kif je pomožy potrjebny, wožebje ſlutkovaſa; bě tu tola tých, kif ſu pomožy petrjebni, telko. Pſcheko ſa ſa ſutk ſtupidu mužojo, kotsiž ſ dalschemu a wobſchernischemu ſlutkovaniu noweho naſtorka dachu niz jeno pſches ſkovo, ale pſches ſlutki, kotrež dokonjachu. Tak ſaloži w lězje 1695 August Hermann Franke w Halli ſnath po ním njenowony wuſtaw abo žyrotovnju. 1798 ſežehowaſche wulki wucžer Pestalozzi ſa ſaloženje wuſtawa ſa wocžehnjenje w Burgdorfje w Schwizy. 60 lět dokež ſlutkowaſche duchovny Oberlin ſpomožerſy ſa křudych a hubjenych ſwojeje wožadu Steinthal we Elſazu. Oberlin ſaloži tež prěnu ſchulu ſa male džecži, kotrejež u odžerka bu jeho ſlužobna džowka Luisa Schepplerex. Tola hafle ſ Wichernom narodži ſo 1808 w Hamburgu tón, kotrehož ſe počnym pravom praweho nana ſnitskowneho mižionſta mjenujemy. Tafo kandidata ſaloži Wichern 1833 w Horn pola Hamburga wuſhowanski dom, kotrež hřeſeje dženža dalko po zylkym ſwěcze ſnath pod mjenom „Rauhes Haus“. W tuthym ſapocža ſwoje dželo na ſanjerodženych džecžoch, bórš ſak tam mužot w tuthym džele wuſužowasche a ſ tutehe doma je ſučahnyk do kraja a luda tak někotry „bratr“ ita ſpomožne dželo ſnitskowneho mižionſta. 15 lět bě taſ ſlutkovaſ, tu poradži ſo jemu w lězje 1848 wulke dobyče ſa ſnitskowne mižionſto. We Wittenbergu bu „zyrkwinh džen“, t. r. ſhromadžiſni ſaſtpjerojow zyrkwojow woldžeržany. Na tuthym wuſtupi Wichern ſ móznej rěču ſa ſnitskowne mižionſto a ſamoh hrydom tu ſobu wuſtowicž „zentralny abo hłowny wubjerk ſa ſnitskowne mižionſto ewangeliskeje zyrkcie w Němſkej“. Tutoň ma nadav, to zyle wulke dželo Křeſcijanskeje luboſcze rjadowacž. S tuteho džela wuſhadzeja wiché te wuſtaw, w kotrejž ſo Křeſcijanska luboſcz ſtara a prouje wo tých, kotsiž někak pomožy

potrjebni: ſcrippen abo domy ſa džecži hacž do lěta, ſchule ſa male džecži, domy ſa hólzow a ſa holzy, wuſtaw ſa wocžehnjenje, wuſhowanske domy, hospody ſ domiſnje, aſyle ſa wopilzow, njedžeske ſchule, Bože žlužby ſa džecži, towarzſtvo mlodženzow a mlodých holzow.

Schtož Wichern ſ nowa ſaložit a wutwaril, to je ſo dale a dale wutwarjal. Tež žónſke ſu ſo na tutym poſu Křeſcijanskeje luboſcze wuſnamjeniſe a pſcheko wjazy a wjazy tuteho džela na ſo wſale; je dže tola wutroba žónſkeje bóle pſchižilena ſkónczunje, tuto dželo ſwěru a njeſprózne wuſonjecž hacž wutroba nuzſkeho. Schtož njebi tež ſnač naſche „kmilne žotry“ abo „diakoniffy“. Žena ſ přenich tajlich kmilnych žotrow bě Amalie Sieveking, džorva Hamburgiskeho ſenatora, kotaž w čaſu ſtrachneje kholery khorých ſwěru hladasche. Hižo do lěta 1848 bě duchovny Fliedner w lězje 1836 ſaložil dželo diakoniffow w Kaiserswerth, a dokež njetrajeſche, naſta jich wjazy tajlich „micejnych domow“ ſa tute džovki Křeſcijanskeje luboſcze, tak tež w Drježdinač a w Lipſku; někole je jich na 80 w Němſkej ſ wulkej a ſwérnej ſyku žotrow. A ſchtož njebi dale ſnač duchovneho ſ Bodelschwingh, kotrež Bethel ſaloži?

Tute wſchelake pſchikkadly Křeſcijanskeje luboſcze ſ blíž ſchemu ſamoču to, ſo wot lěta 1882 hem tež ſtat ſe ſakonjemit rjadouje to ſastaranje khorých, t dželu njekřmanych a druhich.

Dženža ſo někto ſwjetzí ſobu 75 lětny jubilej tamneho Wichernoweho ſlutka. Najlepje jón požvječzinu ſa ſo pſches ſlutki luboſcze, kotaž ſ wutroby wuſhadža, kotaž hinač njemóže hacž luboſcz wopokasowacž, dokež telko luboſcze naſhoni n ot teho, kotrež ſam je ta luboſcz, wot naſcheho ſbóžniſta Jeſuha Křiſtuſta.

Serbska zvrkej w Amerizy.

Naſchi ežitarjo ſo dopominka, ſo naſche ſopjenko hižo we něchto cžižlach w ſerbach w Amerizy piſasche. Njedatova dostačomy ſ Ameriki, a to ſ Texaſa, ſ nowa ſiſt, ſ kotrehož chzem ſu dženža to a tamne po ſlowje podacž. — Viſhe nam to knies Hermann Kasper, kotrehož kolebka je w Amerizy ſo kolebka, kotrehož nan pač něhdý ſ Delnjeje Lužicy do Ameriki wučzeſe. Šežehowaze rynčki ſu wotmolkwa na noſiawki naſcheho ſopjenka, kotrež piſaré tam w daloſej Amerizy ežití, dobrý pſcheklad ſerbam w Budyschinje w tjele bližſeſej Gaffkej a Bruskej, kotsiž naſche ſopjenko, kotrež tola kóždu njeđelu iak pſchekelniſje po Křeſcijansku ſtrotvi: „Pomhaj Boh!“ njeſzu hřeſcze po Křeſcijansku do domu witali. S dobom ſo nam tež wotmolkwa na ſiſt, wot naſ ſo Ameriki pôſluih. „Je mje to jara ſwježelilo, ſo kym wotmolkwy dostač. W „Pomhaj Boh“ běch ežital, ſo ſo duchovni we Lužicy cžejko ſ eželnej miſu běža. Pomjо miſu tam maja ſo tu w Amerizy naſchi duchovni derje. Mlodi duchovni, kotsiž ſ universiſtu pſchiidu, dostačuju 700 hacž 800 dollarow na lěto, starši hacž do 1500 dollarow. Naſch duchovny dostačuju 900 dollarow a naſchei wucžerjej wobaj po 900 dollarach. Njeje to ſa wožadu tak lóžke, tute vjenjeſy ſwjeſcž, dokež ſo tu huſežiſho ſtava, ſo njeſzu žně ſchoty dla dobre. Sa druhé wězy — wožebje ſa ſnitskowne mižionſto — ma wožada ſa lěto na 1000 dollarow placžicž. Naſch duchovny ma ſo tu pſchi 900 dollarach lepje hacž w měſeč ſ 1200-1500 dollarami na lěto. Tafo wožadni noscha jemu tjele butry, věrnou, mjaſa a wſchego, ſchtož ſachroda dama, do domu, ſo ſebi njetrjeba telko t jědži ſupowacž. Ža ſebi myſlu a wěm, — telej ſlowcžy je dopižovat podſhmörny! — ſo býchu ludžo tam we Lužicy móhli, býchu-li to jenož chýli, ſ lóhkej prózu.

duchovním psches návoda je žita, křízové, burz, jeji a druhých vězové mýsy a starosče rokací." ... „psches jeho wono je psychikuščnoſč kóždeho křesťana, ſo bližšeniu vymaha we wſchej cílnej mýsy a potřebje.“

Sserbszý rěča tu jenož hřečče starí ludžo a několji mlodži, kotsíž ſo herbščiny njehanibuj. Starí ludžo čítaja hřečče herbški, mlodži ſi wjetšha němšy abo jendželsz. Duchovni a wuczerjo tu w Amerizy dželata jara ſa jendželske...

Naschi ludžo bydla tu jara daloko róšno a mý ſebi tak blíſko ſaz na wžach w Němſkej. Tu ma kóždy ratač wot 100 hacž do 600 afrov — 1 afra je něhdž teſko kaž 1 jutro. Kóždy farmač abo bur bydli na ſwojich honach. Tuž bydla woni to daloko róšno. Mój ſužod bydli poſt jendželskeje mila wote mnje, — 1 jendželska mila něhdž 2½ kilometra. — Njepſchijudžesč to jara ſi druhimi hromadže; njeje tež lóhlo ſhonicz, ſi wotkal ſu něhdž wupučzowali.“

To je ſajimazeho vjele, woſebje tež ſa noſtihich ratarjow. Tola ſi njeopſcheczom njetrjebamý na jich po ſta dollarach měrjene dohody hladacz, dyrbja woni tola tež ſi dollarami kuponac z placzic runje tak kaž my něhdž ſ hřitvou, hdyž bě dollar runje 420 pi. S bołovču a ſe žarovaniom pač čitasč, ſo tam ſanzechaja maczernu rěč; ale wſchač, kelfo je jich to w Sakskej a Pruskej, tu, hdyž ſu domoródni na herbškej ſemi, a ſanzechaja tola maczernu rěč! S wjeſeleniom pač naž ſažo napjelni, ſak na ſwojej zyrlvi wízaja, ſak ſo ſa nju, ſa jeje duchovních, ſa jeje ſtufi luboſče, ſtaraja, ſak tam nimo zyrlwinho dewania, ſotrcz je tam runje kaž pola naž, kóždemu po tým, ſhtož ma, wotměrjene, tež hřečče dawaju a daruju dobrovolnje dary. So tam na puczach bjeſe wſcheje próžy ſloto njevěraju, kaž ſo to někotrym w Amerizy džije, to tež ſi tutych rynčkow nacheho herbſkeho pſcheczela wídžimy. W poče ſwojeho woblicža dyrb: tež tam ratač ſwoje polo wobdzělacž, a po wſchém ſdaceru húſto wuhori tam horzota hona.

Zim pač, kif tam w dalokej ſemi ſebi hřečče woža a čeſcza maczernu rěč herbſteje ſemje, pſchimolamý wutrobne „Pomhaj Bóh!“

Tón knjeg je moja nadžija!

Hlóž: Schiož čini Bóh, wſcho dobre je.

1. Tón knjeg je moja nadžija! — Wicha moja móz a ſylnoſč, — mój ſtowý wodých ſiwojenja — je Boža wulka ſmilnoſč! — Bóh ſe mnú je, mje lubuje. — Hdyž jenož mam ja ſeho, — dha njeboju ſo ſteho.

2. Tón knjeg je moja nadžija! — Szym ſiwoj ſeho hnady. — Schtóž ſ Bohom tudy wuſhywa, — žnječ budje ſeho dary. — We potucze, we modlitwi, — we luboſci ſeho ſlowu — ſo bližmy wſchědnje ſ Bohu.

3. Tón knjeg je moja nadžija — wſchě moje dny a lěta, — w nim ſo wježli wutroba, — Bóh knjeg je zylož ſhwěta. — Wſchě staroſče a ſlaboſče — ja kladu do ſeho možy, — naſch kladit je wo dny, w nozý. *

4. Tón knjeg je moja nadžija — hdyž ſhabla wſcho tu w ſhwěce, — pſches jeho ſchyna Křiſtufa, — kmy my něk Bože džeczi! — My poddanjo a herbojo — ſhm ſkaleſtva toh' wěčnoph' — wſchomóznoph' Boha ſhwatož.

5. Tón knjeg je moja nadžija! — Bóh bliſko je wſchém ludžom, — ſeho ſhvěra, ſmilnoſč, dobrota — naž wobdatova tu wſchudžom. — Šmanuel, naſch ſimoriczel, — je ſdaceržet čela, dusche, — Žom' porucž ſwoje pucze!

6. Tón knjeg je moja nadžija! — Šso džeržu ſeho ſlowa, — pſches Křiſtufa je dobyta — nam pravdoſč pola Boha. — Š ſeho pravdoſču ſo wodzeju, — mam ſhóžniſka w duschi, — dha wſcho mi ſ ſbožu ſluži.

7. Tón knjeg je moja nadžija — we ſiwojenju a w ſmijereſi, — ſ nim du do wěčnoph' ſiwojenja, — čeſc, ſhwalbu ſam Žom' wěčnje. — We Křiſtufu, w Wumóžniku, — nam Bóh da ſwoju hnadu, — tu wěčnu ſbóžnoſč w njebju.

8. Tón knjeg je moja nadžija — w tej ſuſobi na ſemi; — pſches wěru du do widženja — we Božim ſwójatym mjenji! — Ta nadžija nam ſefhadža — we doverjenju ſ Bóhu — mam duschi cíchu, ſtowu.

9. Tón knjeg je moja nadžija! — mój hród a ſboža ſtala! — ſeho ſhvali moja wutroba; — mje ſdacerž ſeho hnada! — Wón je mój Bóh! ſeho džeržu ſo, — ſ nim do njebjia ja póndu — a wſchemu ſtemu wuſdu.

J. W.

Zyrfej a ſtat.

Nabozinu w ſchulach njeſmědža diſiidento; o abo wuczerjo, kotsíž ſ zyrfce wuſtupičku, dawacž. Hacž dotal bě ſo ſtavilo, ſo tajž wuczerjo w nabozinje roſwuežotwachu. To bě ſ pečným pravom ſacžueča ſtarſich a džecži ſrantſo a jich roſhoril. Tehodla je ſwiaſt křeſćijanſkich ſtarſich dwójzy w ministerſtwje w to tutej wěžy jednaſ. Ministerſtwo je na to woſjewilo, ſo ſo to njeſmě ſtawacž. Tam, hdyž ma taſki wuczeé wſchě hodžinu jeneje ſchulſteje ſtadownje ſtam, dyrbja w počaduňu hodžinach ſa tydženj 2 hodžinje bhež, w kotrechž druzý na ſakladze wěry wuſnacža džecži křeſćijanſkich ſtarſich w nabozinje roſwuežou.

Wo tým, hdy mój ſtarſki ſwoje džecži w ſchuli ſa nabežne roſwuežowanje ſamolwiež a hdy je ſ nabozinu hodžinow wſacž, bě hacž dotal často njejaſnoſč a roſlora mjes ſchule ni a ſtarſimi, dokež ſo někotre ſchule tole jenož ſa jutry a na Michała dovolachu. Njedawno ſo ſ Držđian woſjewi, ſo tute ſamotwjenja na wěſty ežaſ ſwiaſane njeſku, ale ſo mój ſo kóždy ežaſ ſtacž. Tež tole roſhūdženje je ſwjeſelaze.

S bliſka a ſ dalofa.

S Hodžija. Šandženu njeđelu bu knjeg ſarač Gerhard Voigt, dočalny druhí duchovní Hodžiſteje wuſhodž, do přenjeho ſarſkeho měſtna pſches knjeg ſuperintendentu doktora Hebera ſe Radeberka ſ pomožu knjeg ſararja Rjencž ſ Wjeleczina ſtvořeczne ſapokaſanu. Na němſkej Božej ſlužbje mějeſche knjeg ſuperintendent ſapokaſanu rěč w ſan. 9, 4: „Ja dyrbju dželacž to dželo teho, kif mje je pôfkaſ“, na ežož knjeg ſarač Rjencž ſiwojenjoběh noveho ſararja wuczita. Dokež njemöžesche hamſke hejtmanſtwo jaſlo ſhwětne dohlađniſtwo Hodžiſteje zyrfce na tutym ſhwědženju dželbracž, knjeg ſuperintendent ſapokaſanu pſchepoda. Na to mějeſche knjeg ſarač Voigt ſwoje nastupne předowanje wo ſlowje ſw. Žana 6, 68: „Knježe, ſe ſamu pónďzem? Ty maſch ſlowa wěčněho ſiwojenja. A my ſm ſe věrili a pónſali, ſo ty ſy Křiſtuf, tón ſy teho ſiwojenja Boha“. Wón na to počaſa, ſak je dženža nufne, ſo ſa ſeho roſhūdžicž, tehodla: „W nowym ſastojniſtwo to stare roſhūdženje ſa ſehuža! 1. W nowym ſastojniſtwo tón ſtary ſbóžny wotyknjeny ſonž, a 2. w nowym ſastojniſtwo tón ſtary pucž ſi tudem ſtvořenjem ſonž!“ — Na ſeřeſcej Božej ſlužbje mějeſche knjeg ſarač Rjencž ſ Wjeleczina, pſchichodny ſy njebo knjeg

fararja Schiżana, sapołasansku ręcz wo Neufchowym hlowie:

"Ta bym tón winowy pjeń, wó scé te hafosy: schtóz wostanie w mni a ja w nim, tón p'chinjeje wjèle p'koda; pschetoż bies n'je n'j'mózecze niczo cžiniež." (Jan. 15, 5.) Na to wuežita žinjenjebëh, s kotrehož njedz je tu tole wusbehnjene: Voigt je ho w lécze 1868 jako kantorowy byn w Klétnem n'rodził. Niebvh knies farar dr. Marečin Rjencz, posdžischo we Wjelczenje, je ho wo to staral, so je swobodne městno na schulstiu wustawje w Bolešlawje dostał. Po konfirmaziji bu do internata kralovského Joachimsthalského gymnasija, stareje žławnej: bramboriskeje wjerchowiskeje schule w Barlinje, pschijath, hdzej je w lécze 1888 wotshadiske pruhowanje cžinił. Na to je w Barlinje theologiju studiował a psched bramboriskim konsistorium w Barlinje swoje přenje theologiske pruhowanje wobstał. Sa čaž hschihowanja na tute pruhowanje je polt hschoristho komornika s Blumenthalu nad Zamnom pola Klétneho i domižazeho wucherja był a na to pola wojskow w Schoczebusu jako dobrowolny hwoje lěto žlužil, hdzej je na konzu wopizmo sa wjehoweho aspirantu dostał. Hala w lécze 1895 nj'boh l. farar D. Jaroměr Jmisch p'schi swojim puczowanju do Mužakowa tež do Klétneho pschiindže, pscheproky kandidatu Voigta sa hōicza do hwojeho herbiskeho komitetiskeho seminara. Tchdy je přenj króz de Hodžijské p'schihsol a na kermusku je hwoje přenje předowanje w Hodžijsku měl. W lécze 1896, džen 1. měrzi bu sa pomožeho předarja do Lupoje i tym wuměnjenjom p'wolany, so druhé theologiske pruhowanje w Drježdžanach wotpoloži. To je ho stało. Na hodownym žwiedzenju 1896 bu p'sches tajneho zhytwinneho radžicžela Kellera s Budyschina we Lupoji ordinowaný. Na Michala 1898 bu s kaplanom w Metlizach a 21. dezenbra 1902 w Hodžijsku. Na woběmaj Božimaj žlužbemaj je zyrtwiniski chor pod wustojnym wodzenjom knjesa kantora Belka do předowanja se spěwom: „Tón knjese je moja nadžia“, kaž tež knježna Firngard Belkez po předowanju se zutim solospěvom žwiateho „Wotcze nascha“ žwiedzen p'wienchil. Dla khutneho čaža a dla žarowanja wo lubeho njeboh předownika w fastojstwie je ho po proštovje knjesa fararja Voigta wot k'zdeho dalschego swonkowneho žwiedzenja woħladało. Za to wobehowazh žyrtwinu žwiedzen k'zdemu, k'ž je na nim džel brak, njezapomnith wostanje. — Nowemu Hodžijskemu přenjemu fararzej pschejemy tež tu žohnowanje Boha Wjerschneho a tuž wjèle sboža do wulkeho a wobchérncho fastojského džela w starostawnym Hodžijsku a do doma a do živjenja. Njech Bóh knjese jeho skutkowanje we wulkej Hodžijskej woħady nětkole w tuthym sa snutkowne a swonkowne živjenje tak khutnym a straschnym čažu tak žohnuje, so woħada pschētraje a witraje jako Pschieszjanista žwérna Bohu a žwérna tež se žwojimi herbiskimi statwami herbiskemu narodej! Tuž je njech knjesej fararzej Voigte spožczeni, so borsy p'schi hwojim wulkim a wobchérnym džele dostańce žwérneho herbiskeho hoħudżelacžera!

— Sserbska předáčka konferenza wotměje hwoje Michalske požedzenje schtwortl, 11. oktobra, dopoldnia ½10 hodž. we Eserbiskim Domje; popoldniu je němska konferenza. Njech ho k'zdy na dalschi pschehlad herbiskich spěwarskich pilnie pschihetuje!

— S Bilez. Poħlednju njedželu tuteho mězaza, 30. požnjenjza, budże tu žwiedzen Lubijskeho pobocznego Gustav Adolfiskeho towarzista. Swjedzenjske předowanje staj na ho wsałoj w herbiskim kempchenju, kotrež ho w 2 hodž. sapocžni, knjess farar Sarjenk s Khwacžiz, w němskim, kotrež budże w 4 hodž., knjess farar Schtamml s Wosborka. Wschitzy pscheczeljo iuieje nadobneje wézby ho wutrobneje pscheproschaja. Bóh luby knjess pak njech nam tutón džen bohacze žohnuje!

Slutniwoſcz.

Ty m'jeſich wjèle dochodow měcz; hdžż pak wjazp wudawesch, džižli hebi jaſklužiſch, by pschetož khudy. Toħodla bjeż żo na fedžbu psched p'schewjele potřebnoſc̄em! Runje tak khudy pat je nahrabny; pschetož jemu samozgenje, kotrež je kaž morwe, żaneho wužitka njeſchiniſeſe. Ale tón je bohaty, kotrež ma mało potřebnoſc̄ow ja hwoje čželo a wulke wopory pschiniſeſe sa derjehicze čžlowiectwa. Napížmo na starym ročnym kampenju rěka: Schtož bym pschetrijebal, to bym měl; schtož bym valutowaſ, to bym shubil; schtož bym dobrotivoje roſdaril, to hishcze mam.

Dary sa Pomhaj Bóh.

Hacž dotal fu darili

1 352 040 hr.

Dalsche dary:

W Delnjej Hórzy p'sches f. w. wucžerja Sperlinga:

knjess Koban	30 000	„
„ Schmidt	30 000	„
„ Jurk	10 000	„
„ Zok	10 000	„
„ Schröter	20 000	„

W Brēsynzh:

knjess Schneider	40 000	„
„ Lischka	20 000	„

W Dobroschezach:

knjess Krjenz	30 000	„
N. N.	200 000	„

25 čitarjow s Małeschaniskeje woħady

541 000 „

N. N. s Konjcz

50 000 „

Se. Szczarowskije woħady p'sches l. far. Scholtu

140 000 „

S. Huczinjanskije woħady p'sches l. far. Wiczala

500 000 „

S. Bukečanskije woħady p'sches l. far. Mjetwu

150 000 „

K. Rjelova w Droždžiju

1 940 „

S. Hodžijskije woħady p'sches l. far. Voigta

50 000 „

Wjeho hromadje 3 174 980 hr.

S džakom kwituje a dalsche dary p'schijmuje

Smolerjez knihańja w Budyschinje.

Listowanje.

— Do Ameriki. Wutrobny džak sa luby list, kotrež je tu njewobchłodžený dōschol. List, kotrež je po pucži, fdželi Wam a wschitkim tam w dalokej Amerizy wutrobne „Pomhaj Bóh!“

— M. w L. sa 18. po Tr. — M. w R. sa 19. po Tr.

Biblija — čaž — čžlowjek.

40. tydženj, wot 30. septembra hacž do 6. oktobra.

30. Wōżomnata njedžela po žw. Troj. Zap. sl. 19, 23—40. — 2. Kor. 1, 1—14. — ū. 49.

1. Pōndžela. Pschiflowa 1, 1—19. — 2. Kor. 1, 15—22. — ū. 198.

2. wutora. Pschifl. 1, 20—33. — 2. Kor. 2, 3—11. — ū. 331

3. žrjeda. Pschifl. 2, 13—19. — 2. Kor. 2, 12—17. — ū. 726

4. schtwortl. Pschifl. 3, 1—12. — 2. Kor. 3, 1—11. — ū. 725

5. pjat. Pschifl. 3, 13—26. — 2. Kor. 3, 12—18. — ū. 137.

6. žobota. Pschifl. 3, 27—35. — 2. Kor. 4, 1—6. — ū. 450

Samolwity redaktor: farar W. r. g. a. z. w. Nožacžizach.

Cžiſcež Smolerjez knihejſiſchejēnje a knihańje, sap. druſtvo s wobm. rulowanjom w Budyschinje.